

อาทิตยที่ 28 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 22:1-14 หรือ 1-10

¹พระเยซูเจ้าทรงเล่าเป็นอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ²“อาณาจักรสวรรค์เปรียบได้กับกษัตริย์พระองค์หนึ่งซึ่งทรงจัดงานอภิเษกสมรสให้พระโอรส ³ทรงส่งผู้รับใช้ไปเรียกผู้รับเชิญให้มาในงานวิวาห์ แต่พวกเขาไม่ต้องการมา ⁴พระองค์จึงทรงส่งผู้รับใช้คนอื่นไปอีก รับสั่งว่า ‘จงไปบอกผู้รับเชิญว่า บัดนี้เราได้เตรียมการเลี้ยงไว้พร้อมแล้ว ได้ฆ่าวัวและสัตว์อ้วนพีแล้ว ทุกสิ่งพร้อมสรรพ เชิญมาในงานวิวาห์เถิด’ ⁵แต่ผู้รับเชิญมิได้สนใจ คนหนึ่งไปที่ทุ่งนา อีกคนหนึ่งไปทำธุรกิจ ⁶คนที่เหลือได้จับผู้รับใช้ของกษัตริย์ ทำร้ายและฆ่าเสีย ⁷กษัตริย์กริ้ว จึงทรงส่งกองทหารไปทำลายฆาตกรเหล่านั้นและเผาเมืองของเขาด้วย ⁸แล้วพระองค์ตรัสแก่ผู้รับใช้ว่า ‘งานวิวาห์พร้อมแล้ว แต่ผู้รับเชิญไม่เหมาะสมกับงานนี้’ ⁹จึงไปตามทางแยก พบผู้ใดก็ตาม จงเชิญมาในงานวิวาห์เถิด’ ¹⁰บรรดาผู้รับใช้จึงออกไปตามถนน เชิญทุกคนที่พบมารวมกัน ทั้งคนเลวและคนดี แขกรับเชิญจึงมาเต็มห้องงานอภิเษกสมรส ¹¹กษัตริย์เสด็จมาทอดพระเนตรแขกรับเชิญ ทรงเห็นคนหนึ่งไม่สวมเสื้อสำหรับงานวิวาห์ ¹²จึงตรัสแก่เขาว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ท่านไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานวิวาห์ แล้วเข้ามาที่นี่ได้อย่างไร’ คนนั้นก็นิ่ง ¹³กษัตริย์จึงตรัสสั่งผู้รับใช้ว่า ‘จงมัดมือมัดเท้าของเขา เอาไปทิ้งในที่มืดข้างนอกเถิด ที่นั่น จะมีแต่การร่ำไห้คร่ำครวญ และขบฟันด้วยความขุ่นเคือง’ ¹⁴ เพราะผู้รับเชิญมีมาก แต่ผู้รับเลือกมีน้อย”

พระวรสารตอนนี้ประกอบด้วยอุปมา 2 เรื่องคือเรื่องงานวิวาห์มงคล (มธ 22:1-10) และเรื่องแขกรับเชิญไม่สวมเสื้อสำหรับงานวิวาห์ (มธ 22:11-14)

1. งานวิวาห์มงคล

เมื่อมีงานฉลองสำคัญอย่างเช่นงานวิวาห์มงคล เป็นธรรมเนียมของชาวยิวที่เจ้าภาพจะเชิญแขกล่วงหน้าโดยยังไม่กำหนดวันและเวลา ต่อเมื่อจัดเตรียมทุกอย่างพร้อมสรรพแล้ว จึงส่งคนไปเรียกแขกที่เชิญไว้ให้มาร่วมงาน

กษัตริย์ในอุปมาก็ทรงกระทำเช่นเดียวกัน พระองค์ทรงเชิญแขกมาร่วมงานอภิเษกสมรสของพระโอรสไว้ล่วงหน้าแล้ว เมื่องานเลี้ยงพร้อมจึง “ส่งผู้รับใช้ไปเรียกผู้รับเชิญให้มาร่วมงานวิวาห์” (มธ 22:3) แต่กลับถูกปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใย

เป้าหมายประการแรกของอุปมาเรื่องนี้คือการตำหนิชาวยิวที่เป็นแขกรับเชิญแต่ปฏิเสธที่จะมาร่วมงานวิวาห์มงคล นานมาแล้วที่พระเจ้าทรงเชิญพวกเขาให้เป็นประชากรของพระองค์ แต่เมื่อพระบุตรของพระองค์เสด็จมาและเชิญพวกเขาให้ติดตามพระองค์ พวกเขากลับดูหมิ่นและปฏิเสธพระองค์

ผลที่ตามมาคือคำเชิญถูกส่งไปยังทุกคน ไม่ว่าจะอยู่ตามทางหลวงหรือทางแยก ไม่ว่าจะเป็นคนบาปหรือคนต่างชาติ ให้มาร่วมงานวิวาหมงคลในพระอาณาจักรของพระองค์

ส่วนผลของผู้ที่ปฏิเสธพระองค์นั้นน่าขนพองสยองเกล้ายิ่งนัก มัทธิวเล่าว่า “กษัตริย์ก็รู้ว่า จึงทรงส่งกองทหารไปทำลายฆาตกรเหล่านั้นและเผาเมืองของเขาด้วย” (มธ 22:7)

อันที่จริงการส่งกองทหารไปทำลายฆาตกรและเผาเมืองนั้นไม่เกี่ยวข้องกันเลยกับงานวิวาห์ จึงเชื่อกันว่ามัทธิว ซึ่งเขียนพระวรสารราว 10-20 ปีหลังจากโรมส่งกองทัพมาเผาทำลายกรุงเยรูซาเล็มจนราบเป็นหน้ากลองในปี ค.ศ. 70 ได้เพิ่มข้อความนี้เข้ามาในอุปมาของพระเยซูเจ้าเพื่อแสดงถึงความน่ากลัวสุดประมาณของการปฏิเสธพระองค์ ซึ่งก็ไม่ผิดไปจากความเป็นจริงตามประวัติศาสตร์ เพราะหากชาวยิวยอมรับหนทางของพระองค์ด้วยการดำเนินชีวิตอยู่ในความรัก ความถ่อมตน และการเสียสละ พวกเขาคงไม่ก่อการกบฏและยั่วยุจนโรมไม่อาจอดกลั้นและจำต้องส่งกองทัพมาปราบปรามจนชาวยิวต้องสิ้นชาติไปในที่สุด

ชีวิตของชาวยิวจะดีกว่านี้มากสักเพียงใด หากพวกเขายอมรับพระเยซูเจ้า !

นอกจากตำหนิชาวยิวแล้ว อุปมาเรื่องงานวิวาหมงคลยังเตือนใจเราว่า

1. **พระเจ้าทรงเชิญเรามาร่วมงานปิติยินดี** ดุจดังร่วมงานวิวาหมงคล

ผู้ที่คิดว่าศาสนาคริสต์เป็นอะไรที่มีดมน ต้องงดเสียดหัวเราะ งดความสุข งดความร่าเริงแจ่มใส จึงเข้าใจธรรมชาติของศาสนาคริสต์ผิดพลาดไปอย่างสิ้นเชิง

เพราะเราคริสตชนได้รับเชิญให้มาร่วมความปิติยินดี และเป็นความปิติยินดีนี้เองที่เราจะต้องสูญเสียไปหากปฏิเสธพระองค์

2. **สิ่งที่ทำให้เราปฏิเสธพระองค์ ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งเลวร้ายเสมอไป**

ในอุปมา พวกเขาปฏิเสธคำเชิญ ไม่ใช่เพราะมัวดีมสุราหัวราน้ำหรือหลบไปทำสิ่งผิดศีลธรรม แต่เพราะ “คนหนึ่งไปที่ทุ่งนา อีกคนหนึ่งไปทำธุรกิจ” (มธ 22:5) ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ดีทั้งนั้น

เป็นความจริงว่า “คู่แข่งของสิ่งที่ดีที่สุดก็คือสิ่งที่ดีรองลงไป” และน่าเศร้าที่มักเป็นสิ่งที่ดีรองลงไปนี่เองที่ทำให้เราพลัดพรากจากสิ่งที่ดีที่สุด

- เรามักวุ่นวายอยู่กับสิ่งของในโลกนี้ที่ขึ้นอยู่กับกาลเวลา จนลืมนึกถึงโลกหน้า ซึ่งเป็นนิรันดร

- เรามักติดพันอยู่กับสิ่งของในโลกนี้ที่มองเห็นได้ จนลืมนึกถึงสิ่งของในโลกหน้าซึ่งมองไม่เห็น

- เรามักฟังเสียงเรียกร้องที่แสนจะก้าวร้าวของโลกนี้ แต่กลับไม่ได้ยินเสียงอันอ่อนโยนของพระเยซูเจ้า

- เรามักทำงานและทุ่มเทต่อสู้เพื่อค่าครองชีพที่สูงขึ้น แต่กลับปล่อยให้ “ชีวิต” ของตนเองต้องตกต่ำลง !

3. **ผลของการปฏิเสธคือ “พลาด”**

ในอุปมา ผู้ที่ปฏิเสธคำเชิญ พลาดความยินดีของงานวิวาหมงคล

เช่นเดียวกัน หากปฏิเสธพระเยซูเจ้า สักวันหนึ่งเราจะเจ็บปวดสุดขีด ไม่ใช่เพราะถูกลงโทษ แต่เพราะ “พลาด” สิ่งที่มีค่ามากที่สุด

4. คำเชิญของพระเจ้าคือพระพรหมทาน

บรรดาผู้ที่อยู่ตามทางแยกไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะคิดว่าตนสมควรได้รับเชิญจากพระมหากษัตริย์ให้มาร่วมงานวิวาหมงคล

เราก็ไม่สมควรและไม่มีสิทธิ์เรียกร้องคำเชิญใด ๆ ทั้งสิ้นจากพระเจ้า แต่คำเชิญนี้เป็นของประทานจากพระเจ้าผู้ทรงมีหน้าพระทัยเปิดกว้างและทรงทางพระกรต้อนรับเราอยู่เสมอ คำเชิญสู่อาณาจักรสวรรค์เป็นพระพรหมทานจริง ๆ !!

2. แกรับเชิญไม่สวมเสื้อสำหรับงานวิวาห์

อุปมาเรื่องนี้ได้มาจากนิทานเปรียบเทียบของรับบี 2 เรื่องซึ่งชาวยิวคุ้นเคยกันดี โดยพระเยซูเจ้าทรงนำมาเล่าใหม่ให้ต่อเนื่องและช่วยขยายความอุปมาเรื่องงานวิวาหมงคล

พวกรับบีเล่าว่า กษัตริย์พระองค์หนึ่งทรงเชิญแขกมาร่วมงานเลี้ยงโดยไม่ได้ออกวันและเวลา แต่ทรงสั่งให้อาบน้ำ ซิลมน้ำมัน และสวมเสื้อสำหรับงานเลี้ยงให้พร้อม แกรับเชิญที่ฉลาดเชื่อว่างานเลี้ยงในวังสามารถจัดเตรียมได้อย่างรวดเร็ว จึงแต่งตัว เตรียมพร้อม และไปรอที่หน้าประตูพระราชวัง ส่วนคนโง่คิดว่างานใหญ่ระดับนี้ต้องใช้เวลาจัดเตรียมนาน ยังคงมีเวลาเหลือเฟือ จึงสละนอญอยู่กับหน้าที่การงานของตนโดยไม่เตรียมตัวให้พร้อม ทันใดนั้น โดยไม่มีการเตือนล่วงหน้า กษัตริย์ทรงเรียกแกรับเชิญ คนฉลาดได้นั่งโต๊ะกินและดื่มร่วมกับกษัตริย์ ส่วนคนโง่ซึ่งไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานเลี้ยงต้องยืนอยู่ข้างนอก หิว และเสียใจ โดยเฉพาะเมื่อได้เห็นความปิติยินดีที่ตัวเองต้องสูญเสียไป

เจตนาของรับบีคือสอนให้ผู้ฟังตระหนักถึงหน้าที่ในการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเรียกของพระเจ้า และเสื้อสำหรับงานเลี้ยงคือสิ่งที่ทุกคนต้องจัดเตรียม

เรื่องที่สองเกี่ยวกับกษัตริย์พระองค์หนึ่งทรงมอบชุดพระราชทานแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คนฉลาดนำชุดพระราชทานไปเก็บรักษาไว้อย่างดี ส่วนคนโง่ใส่ชุดพระราชทานไปทำงานจนมีรอยเประะเปื้อนเต็มไปหมด อยู่มาวันหนึ่งกษัตริย์ทรงเรียกชุดที่ได้พระราชทานไปกลับคืน คนฉลาดนำชุดเหมือนใหม่มาคืน กษัตริย์เก็บชุดไว้ในพระคลังและทรงอวยพรให้พวกเขากลับไปเป็นสุข ส่วนคนโง่นำชุดที่เประะเปื้อนมาคืน กษัตริย์ทรงกริ้วและสั่งให้นำคนเหล่านี้ไปขังคุก

รับบีเล่านิทานเรื่องนี้เพื่อสอนชาวยิวให้นำดวงวิญญาณที่สะอาดบริสุทธิ์ดั้งเดิมไปถวายคืนแด่พระเจ้า หากไม่แล้วจะถูกลงโทษ

รวมความว่าทุกคนต้องเตรียมพร้อมด้วยการสวมใส่ดวงวิญญาณที่สะอาดบริสุทธิ์อยู่เสมอ !

พระเยซูเจ้าทรงนำนิทานเปรียบเทียบของรับบีมาเล่าใหม่ เพื่อสอนเราว่า

1. **ประตูสวรรค์เปิดเพื่อให้เราเป็นคนดี** ในเมื่อกษัตริย์ทรงส่งผู้รับใช้ไปเชิญทุกคนทั้งตามทางหลวงและทางแยก ย่อมหมายความว่าประตูอาณาจักรสวรรค์เปิดต้อนรับทุกคน “ทั้งคนเลวและคนดี” (มธ 22:10) ทั้งคนต่างชาติและต่างศาสนา

กระนั้นก็ตาม แม้ประตูสวรรค์จะเปิดต้อนรับทุกคน แต่ผู้รับเชิญจะเข้ามาในงานเลี้ยงโดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานวิวาห์ไม่ได้ฉันใด เราจะเข้ามาเป็นคริสตชนโดยดำเนินชีวิตแบบเดิมซึ่งไม่สมกับความรักและพระพรที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่เราไม่ได้ฉันนั้น เราจำเป็นต้องสวมใส่ชีวิตใหม่ที่บริสุทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ และดีกว่าเดิม ประตูไม่ได้เปิดเพื่อให้คนบาปเข้ามาแล้วยังคงเป็นคนบาป แต่เพื่อให้คนบาปเข้ามาแล้วเป็นนักบุญ !!

2. **อาการแห่งจิตใจ** แน่หนอนว่าเราคงไม่ใส่ชุดนอนไปเยี่ยมเพื่อนของเรา เพราะถึงแม้เขาจะไม่ถือสา แต่การแต่งกายของเรามันบ่งบอกว่าเราให้ความเคารพรัก และยกย่องให้เกียรติเพื่อนของเราอย่างน้อยเพียงใด

การแต่งกายไปหาพระเจ้านั้นเช่นเดียวกัน !

เพียงแต่พระเยซูเจ้าไม่ได้หมายถึง “เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย” แต่ทรงหมายถึง “จิตใจ” ที่เราสวมใส่ไปวัด

พระองค์ไม่ต้องการดู “แฟชั่นการแต่งกาย” แต่ทรงปรารถนาเห็นเราสวมใส่ “อาการแห่งจิตใจและวิญญาณ”

- อาการที่เต็มไปด้วยความเชื่อ
- อาการที่เต็มไปด้วยความหวัง
- อาการที่สุภาพถ่อมตนและสำนึกผิด
- อาการแห่งความเคารพสักการะ

เหล่านี้คืออาการที่เราควรสวมใส่ไปหาพระเจ้าเพื่อนมัสการพระองค์ !

หาไม่แล้ว “ผู้รับเชิญจะมีมาก แต่ผู้รับเลือกมีน้อย” !!! (มธ 22:14)